

Једна прича – Анђелко Заблаћански

НЕСПОРАЗУМ

Погледала га је мрачним погледом као туђинца који се дрско усудио да јој нешто каже, а не у човека који ју је волео и којег је она волела последњих пет година.

— Не говори ми о смрти — рекла је узнемирена кадо да су јој сви најмилији недавно умрли. — Не могу то да поднесем.

— Ко год се родио мора умрети. Смрт је саставни део живота. О животу ти причам. Нашем животу, али ти као да ме не чујеш — рекао је потиштено. — Умрећу без тебе, како не разумеш?!

— Ти опет о умирању. Доста! — викала је на сав глас. Никад раније није чуо да тако галами.

— Шта ти је? Смири се — покушао је да разговор врати у мирније токове.

— Умро ми је свекар — рече гледајући га зачуђујуће хладним очима.

Он је погледа избезумљено и бесно упита:

— Свекар?! Мој отац је мртав већ петнаест година. Он ти је свекар. Не пуковник — отац човека с којим већ девет година ниси у браку. У ствари, ти с њим ниси ни била венчана. Живели сте у ванбрачној заједници. Радојко је деда твоје деце, али не и твој свекар! А зато си данима тако мрачна и безвољна?

Није му одговорила. Заћутала је. Опет није чула ни једну његову реч. Гледала је кроз њега. Није видела то озарење кад јој говори о њиховом животу. Није видела ни то

помрачење кад би га остављала без иједног одговора на његова бројна питања. Одлазила је у своју ћутњу и бивала све даља. Отворила је врата његовог реноа и изашла без речи. Те вечери није дошла у његов стан. Није га изненадио њен недолазак, мада је био убеђен да ће доћи.

Данима су га прогањале разне мисли, али је остао у незнању шта се дешава са женом за коју је мислио да зна шта њени осмеси, шта уздаси, шта покрети говоре. И сад верује да је знао шта мисли и кад ћути, али му није јасно зашто сад не зна. А она, ево, већ неколико недеља ћути као никад раније. Не одговара му на позиве и поруке. Врата њеног стана су увек закључана. Где год се окрене од ње добије само тишину.

Решио је, ћутаће и он. И заћутао је. Избегавао је да пролази улицама којима она иде на посао и с посла. Више није остављао аутомобил на паркингу близу њеног стана. Није залазио у маркет, пидерију, пекару у којима су некад заједно куповали. Није пио поподневну кафу у кафићу преко пута парка.

Ћутање и међусобно избегавање места где би се могли срести обострано је трајало недељама. Она је себи говорила, понекад кад би била сама, чак и гласно како јој не треба човек који не уме да препозна њену потиштеност и да буде уз њу кад јој је тешко. Не треба јој неко ко себи мисли само на себе. А он је размишљао о њеним очима док су били срећни и насмејани. О жени која га је волела као и он њу. Ниједном није сумњао у њену љубав чак и у време кад се осећао запостављеним због њених проблема са једном, па са другом ћерком, иако јој је и тад говорио да оне нису деца и да би требало мало да буде флексибилнија. Но, када би она рекла, док су под њеним

кровом морају се понашати како доликује, он јој је одобравао. Није желео да је повреди чак и кад је мислио да није у праву. Волео ју је без очију и ума. Само срцем и душом. Мислио је да му је иста таква љубав узвраћена. Осећао је то. Али, како сад овако може да га избегава и ћути толико дуго и тако упорно. Мада је заобилазио места где би се могли срести, није могао издржати да јој не шаље СМС поруке и мејлове. Ни на једну није добио одговор. Тад би се, загладан у даљину, питао — зар је могуће пет година љубави да стане у једно ћутање?

Она је отворила боловање, узела сваки слободни дан који јој је припадао, затим и годишњи одмор, само да не би морала да излази из стана. Није желела никог да сретне, никог да види, чује. Много више је пушила и пила кафе него што је узимала хране. Осећала је бол испод десног подребарног лука који ју је терао на повраћање и у себи је понављала само једно питање — кога сам то волела? Тај, за њу, некад најбољи човек на планети да је изда и напусти кад јој је био најпотребнији. Није јој јасно како није могао да схвати тежину тренутка који је снашао њу у њене ћерке. Она се плашила бившег мужа. Био је насилан и охол. А сад је свекар умро. Умро је онај који је једино могао да стане на пут том силеџији. Био је ауторитет којег се једино плашио. Никад није могао без страха издржати поглед пензионисаног пуковника, свог оца. А моја љубав, прошапута прогутавши сузе, замера ми што сам га назвала свекром. Кога сам то волела и коме се предала као ником пре? — бесно су јој промицале најгоре мисли о човеку коме је толико веровала.

Он је већ почео да губи разборитост. Више није знао ко је кога увредио, ко коме рекао ружније речи. Да ли их је

и било? Није знао ни шта је писао у тим својим порукама, ни да ли му је одговорила барем на једну. Не, није, присећао се. Да, писао јој је најљубавније речи, слао јој Неруду, Елијара... Ћутала је. Боже, каква је то жена која остане нема на све те речи. Како не уме да схвати да је воли. Исто као и онда кад су у његовом стану читали Диса, Ракића... Јесте, послао јој и две-три увредљиве поруке, али се одмах извињавао као ђачић. Бивао је све расејанији, на тренутке губећи додир са стварношћу. Све чешће је падао у очај. Да ме воли, помислио је кроз најдубљи уздах који један мушкарац може испустити, схватила би да без ње не умем да живим.

*
**

Не зна колико је времена прошло од последњег у-
даха свежег ваздуха кад јој је неко зазвонио на вратима. Ћерке су имале кључ и никад нису досад звале већ су у-
лазиле без куцања и звона. Провирила је кроз шпијунку. Два униформисана лица су стајали пред вратима. Отво-
рила је збуњена.

— Добар дан, госпођо. Ми смо из полиције. Да ли сте
ви Вера Ранковић? — питао је крупнији мушкарац.

— Да! — рекла је збуњено плашећи се лоших вести
за своје ћерке.

— Ово је за вас — рече други полицајац пружајући
јој розе коверту.

На задњој страни је писаћом машинином, ћирилич-
ним словима, била откуцана њена адреса. Кад је окренула
коверат пред очима јој је бљеснуо његов рукопис и напи-
сане три речи — *За моју Циди*. Хтела је да им коверат баци
у лице, али је прекиде глас оног крупног, старијег поли-
цајца:

— Прочитајте!

Она отвори не марећи колико ће расцепити коверат, отвори папир и у себи прочита: Знаш да не умем да живим без тебе.

— Откад то полиција решава љубавне проблеме малих мушкараца? — трудила се да буде што саркастичнија.

— Рукопис вам је познат?

— Јесте. Знам га.

— Чији је?

— Молим вас какве су ово игре? Нисам расположена да с полицијом решавам љубавне проблеме Милоша Перовића. Будите љубазни и напустите мој стан — већ је кипела од беса. — Која гњида. Шаље ми полицију. Пу!

— Госпођо морате поћи с нама да идентификујете леш. — рече млађи полицајац.

— Какав леш? Чији леш? Не говорите ми о смрти. Смрти ми је преко главе. — говорила је неким чудним гласом.

— Јутрос у девет сати у свом стану обесио се Милош Перовић. Није нам познато да је имао ближе сроднике. Неко мора потврдити идентитет. Пођите.

Она се само стропошта на под стежући писмо и грчећи се као лист на ватри, полугласно понављала: Ни ја без тебе, ни ја без тебе.

*
**

Резак звук је парао јутарњу тишину. Снажна, маљава шака пребирала је по ноћном сточићу тражећи мобилни телефон.

— Хало! Хало! — викао је прозуклим гласом не сасвим пробудјени мушкарац, док је мобилни и даље звонио.

— Аларм. Аларм — сањиво је шапутала жена поред њега.

Мушкарац се прибра, искључи досадну писку и поче разгледати собу. Где сам, помисли напипавши свиленкасту косу на својим прсима. Крхка, топла жена се прибијала уз њега. Још неколико тренутака је унезверено гледао на све стране собе, а онда схвати да је у свом кревету. Опет погледа жену и закључивши да је то његова супруга, осети невероватну милину која му проструји кроз тело. Насмеја се и скочивши из кревета рече:

— Ема. Емице. Женице моја, устај. Закаснићемо на посао.

Затим се врати у постељу, пољуби Емилију као да се вратио с далеког пута и помисли: Боже, како човек може тако живописно да сања људе које не познаје?

— Бррр. Ружан сан — кроз благи смешак прошапута Милош Перовић.